

အ
ဝါ
ရောင်
စု
ဘူး
လေး

ဗ
ရော်
ဆန်

အဝါရောင် စုဘူးလေး ဖရော်ဆန်

အမှတ်တရစကား ရေးပေးပါလို့ ညီမ ဖရော်ဆန်က ပြောလာတော့ အစက ကျွန်တော်ငြင်းမိပါတယ်။ ငြင်းတာက စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဝေဖန်ဖို့ ကျွန်တော့်မှာ လုံလောက်တဲ့ စာပေပညာမရှိသလို တစ်ဖက်ကလည်း သူ့ စာအုပ်မှာ အမှတ်တရလေး ရေးပေးချင်တယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူ့အရေး အသားတွေကို ကျွန်တော် နှစ်သက်လို့ပါ။

"အဲဒီ မျက်ဝန်းလေးတွေက ကျွန်တော့်ကိုပဲ တည့်တည့်ကြည့်ပေးလို့ မရဘူးလား၊ အဲဒီရယ်သံလေးကို ကျွန်တော့်အပိုင်လို့ ထားလို့မရဘူးလား"

ကျွန်တော်တွေ့ဖူးသမျှ ကဗျာရေးသူတွေမှာ ယောက်ျားလေး ကဗျာရေးသူတွေက တောအုပ်တစ်ခုလို အုပ်ဆိုင်းမှိုင်းညှို့ပြီး စီးမိုးလွှမ်းခြုံပြီး ရေးကြတယ်။ မိန်းကလေး ကဗျာရေးသူတွေကတော့ တောပန်းကလေးတွေလို ငုံ့လာပုံ၊ ဖူးလာပုံ ငှက်ကလေးတွေရော အော်မြည်လိုက်သေးလား ဒါမှမဟုတ် စမ်းချောင်းလေးက တသွင်သွင် စီးနေသလား ဆိုတာမျိုးအထိကို အနုစိတ် ခြယ်သရေးနိုင်တယ်။ ဖရော်ဆန်က အဲဒီလို အနုစိတ်ရေးနိုင်သူပါ။ အသေးစိတ်ခြယ်မှုန်းတတ်တယ်။ သူ့စာတွေမှာ ဆန်းပြားတဲ့ စကားလုံး ထူးခြားတဲ့ နိမိတ်ပုံတွေ ပါချင်မှ ပါမယ်။ ရိုးရှင်းတဲ့ အရာတွေကိုပဲ သုံးပြီး အရာရာကို ရိုးရှင်းစွာ ဖော်ပြတတ်ပါတယ်။

ဖတ်တဲ့သူ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ မောကျန်ခဲ့တာပေါ့။ ဥပမာ "နွေဦးမှာ ပွင့်တဲ့ ပန်းတွေက သိပ်လှတယ် ဟန်နီ"

"နှစ်ယောက်လုံး အတူတူ ကျကွဲခဲ့ကြတာတောင်မှ ကိုယ်က ဘာလို့ ပို ကွဲကြွဲခဲ့ရပါသလဲ" စသည်ဖြင့်ပေါ့လေ။

အဝါရောင်စုဘူးထဲကို ကဗျာလေးတွေ ခေါက်ပြီး တယုတယ သိမ်းဆည်း နေတဲ့ အမျိုးသမီးငယ် တစ်ယောက်ကို မြင်ယောင်မိပါတယ်။ အဝါရောင် ဟာ ချစ်ခြင်းတရားတွေလား၊ အဝါရောင်ဟာ ကိုက်ခဲနာကျင်မှုတွေလား၊ အဝါရောင်ဟာ လွမ်းဆွတ် တမ်းတမှုတွေများလား၊

ကျွန်တော်တို့ ထိတွေ့ခံစားလို့ ရအောင် သူက သူစုထားတဲ့ စုဘူးလေးကို ယူလာခဲ့ပါတယ်။

"ကျွန်တော့်စုဘူးလေးဟာ

ကျွန်တော့်ပျော်ရွှင်မှု ...

ကျွန်တော့်ဒဏ်ရာ ...

ကျွန်တော်ရဖူးသမျှ ဝေဒနာ အပိုင်းအစလေးတွေပါပဲ ..." တဲ့။

ကျွန်တော်တို့တွေလည်း ကိုယ့်ရဲ့ အဝါရောင်တွေကို စုဆောင်းနေကြဆဲ မဟုတ်လား။

ခွန်းညှိသွေး

အဝါရောင်စုဘူးလေး

ကျွန်တော့်မှာ ငယ်ငယ်က မြေစုဘူးလေး တစ်ခု ရှိဖူးတယ်။

အဲဒီစုဘူးလေးဟာ ဆယ်ကျော်သက် ကလေးတစ်ယောက် အတွက်တော့ မျှော်လင့်ချက်တွေ အပြည့်ပါပဲ။

ကျွန်တော်လိုချင်တဲ့ အရာလေးတွေကို စုဘူးလေး ပြည့်လာတာနဲ့
တစ်ပြိုင်နက် ပြေးဝယ်ပစ်မယ်လို့ ညတိုင်း စိတ်ကူးယဉ်နေခဲ့ဖူးတယ်။

ကျောင်းဆင်းတိုင်း စုဘူးလေးပြည့်၊ မပြည့် ခါကြည့်ရတာကလည်း
အမောတကောပဲ။

ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ငယ်ရွယ်စဉ် အတွေးအိပ်မက်တွေဟာ စုဘူးလေး
အပေါ်မှာ ရိုးရိုးသားသား ရှင်သန်နေခဲ့ဖူးတယ်ပေါ့။

ကျွန်တော် အရွယ်ရောက်လာချိန်မှာတော့

မြေစုဘူးလေးအစား စကားလုံးလေးတွေ စီထည့်ထားတဲ့ ကဗျာလေးတွေ
ရှိလာခဲ့တယ်။

ကျွန်တော်ရဖူးသမျှ ပျော်ရွှင်စရာတွေ ...

ကျွန်တော်ရဖူးသမျှ နာကျင်ဒဏ်ရာတွေ ...

ကျွန်တော့်ရဲ့ စိတ်ခံစားမှု အားလုံးကို ကဗျာလေးတွေထဲမှာ စုထားဖြစ်
တယ်။

စုဘူးလေးဟာ အဝါရောင်ပါပဲ

နာကျင်အဝါရောင် ... ပျော်ရွှင်အဝါရောင် ...

ဘယ်လိုပဲ သတ်မှတ် သတ်မှတ်ပေါ့။

ကျွန်တော့်စုဘူးလေးဟာ

ကျွန်တော့်ပျော်ရွှင်မှု ...

ကျွန်တော့်ဒဏ်ရာ ...

ကျွန်တော်ရဖူးသမျှ ဝေဒနာ အပိုင်းအစလေးတွေပါပဲ ...

ဖရော်ဆန်
